

Streszczenie: Angelica Camacho Aranda: Social construction of history, reality and identity of Polish immigrants in Mexico as told by interviewees of two waves: Polish refugees of World War II in Hacienda de Santa Rosa, Guanajuato in 1943, and Polish professionals in Xalapa, Veracruz during Communism times.

Rozprawa stanowi nowe spojrzenie na polską diasporę w Meksyku, bo autorka nie będąc Polką, patrzy na grupę z innej perspektywy kulturowej.

Główną tezą rozważań jest podobieństwo kulturowe, które ułatwiło adaptację, a następnie asymilację Polaków do społeczeństwa meksykańskiego. Praca jest połączeniem analizy historycznej i socjologicznej. Autorka przyjrzała się strumieniom migracji Polaków do Meksyku w XX wieku. Interesowali ją uchodźcy z ZSRR, którzy dotarli do Meksyku w 1943 roku, a później wysoko kwalifikowani emigranci ekonomiczni, którzy przyjechali zachęceni przez rząd meksykański w końcu lat 80. XX wieku.

Angelicę Camacho interesował obraz swojego narodu jaki emigranci zbudowali na potrzeby Meksykanów. Tworzony był on na opozycji do Rosjan, których uważali za głównych sprawców nieszczęścia wojennego.

Dla wyjaśnienia mechanizmów adaptacji do nowego środowiska społecznego, wiele miejsca poświęcono historii nowożytnej obu narodów: ich podobieństwom i różnicom. Celem tego porównania było znalezienie tych elementów kulturowych, które poprzez swoją analogię pomogły w zbliżeniu tak odmiennych grup narodowych. Analiza mitów obu grup, analiza wynajdywanej historii, analiza stosunku do przeszłości i jej interpretacji, zapamiętywanie i zapomnianie przeszłości leżały w pracy u podstaw rozważań nad identyfikacją narodową Polaków i Meksykanów.

Do analizy zastosowano: teorie narodu, nacjonalizmu i identyfikacji grupowej, a w konkluzji pojawiła się też teoria postkolonialna.

Zastosowana metoda badawcza bazowała na teorii ugruntowanej. Techniki gromadzenia danych stanowiły: wywiad swobodny, analiza treści pamiętników, analiza literatury poświęconej historii narodu polskiego i meksykańskiego.